

A close-up portrait of an elderly woman with short, wavy grey hair. She is wearing black-rimmed glasses and a multi-strand pearl necklace. Her face shows signs of aging with wrinkles around her eyes and mouth. She has a slight smile and is looking directly at the camera. The background is a soft, out-of-focus grey.

ALŽBĚTA II. SLÁVIJSKÁ

Fabricius von Lochness & kol.

Předmluva

Zamyslete se, zda znáte jakoukoliv opravdovou historickou osobnost, která ovlivnila dějiny celého světa víc než právě Alžběta II. Slávijská.

Tato pozoruhodná žena je starší než kterýkoliv nám známý člověk. Informace o tom, že je nejstarším člověkem však může být zavádějící, neboť není zcela jednoznačné, zda Alžběta skutečně člověkem je. Kvůli tomu ji také jednoznačně nemůžeme označit za živou osobu, proto tato kniha nemůže být vydána jako životopis, neboť, věřili byste knize, kde je zavádějící už jen její název?

Tento problém existenciální filozofie jsme naštěstí vyřešili za vás, kniha se proto prodává jako existenciopis, protože, ať už Alžběta žije nebo ne, jsme si na sto procent jistí, že existuje.

Tato kniha vám také prozradí vše, co o Alžbětě víme, a to ať už z pravdivých historických zdrojů, kronik, pověstí, legend i bájí, nebo z našich dlouhatánských rozhovorů přímo s Alžbětou.

Upozornění:

Život této osoby se (možná) odehrál v jiném paralelním vesmíru a tedy ne všechny informace jsou zde úplně přesné, alespoň tedy ne pro náš vesmír.

Podobnost s jakýmikoliv reálnými osobami, zejména potom s bývalými anglickými královnami je čistě a úplně náhodná.

Děkujeme za pochopení a prosíme Britské impérium o stažení žaloby.

Věnování

Vzhledem k tomu, že tuto knihu psal nesourodý kolektiv, neshodli jsme se na věnování, proto každý člen kolektivu napsal svoje vlastní.

Svojí univerzitě, Institutu Historie, Restaurátorství a Archeologie v Sirénii.

-Fabricius von Lochness

Mojí nejmilejší sestře, Alžbětě, která si toho pamatuje víc než já.

-Gilgameš

Šavlozubému tygroví, který mi umožnil poznat tak úžasnou osobu, jako je Alžběta.

-Bezejmenný (australopithecus)

Mamince.

-Marie

Těm, kteří mi opověděli na otázku: „Pls kdy bysme z matky ctvrďletku a z ceho“

-Vojta V

Na tomto životopise se také podíleli: Kosmas a Jiří z Poděbrad (bohužel zemřeli ještě před jeho vydáním, i přesto jim ale patří čestná zmínka).

Jméno

Osoba, o níž je tato kniha má tolik jmen, že pouze jejich seznam by vydal na knihu delší než je tato, proto se náš kolektiv rozhodl vybrat ta nejlepší, nejznámější a nejpoužívanější.

Alžběta II., Elizabeth II. - jméno Alžběta je hebrejského původu a podle oficiálního výkladu znamená „Zaslíbená Bohu“, avšak v oficiálním překladu udělali překladatelé zásadní chybu. V dobové hebrejštině z dob před Kristem to neznamenovalo „Zaslíbená Bohu“, nýbrž „Bůh je jí zaslíben“.

Proč si Alžběta vybrala číslo II. za jméno je záhadou, protože nejsou dochovány žádné důkazy o někom jako Alžběta I., jedna z oblíbených teorií tvrdí, že je to spojené s útokem 11. září, kdy II. představuje dvojčata, tuto teorii navíc potvrzuje i současný pobyt Alžběty v Íránu.

Další jména:

Královna, The Queen, Nesmrtelná baba, Vydavač krve (z gromagnonštiny *Rendifu*), Děsná bohyně destrukce (ze sanskrtu *भयंकरा विनाशिनी देवि*), Královna ohně (z mamutštiny *trú tú*), Zničující světelná koule z nebe (z elfštiny *Nyárëa calima corma*)

elenion), Rudá sekera čirého násilí (z klingonštiny *wovbe' Qlj 'lw Hiq*), Královna moudrosti (ze znakového jazyka)

To je jenom několik ze širokého arzenálu jmen této entity, nejčastěji označované jako Alžběta II..

Raketa

Entita, obvykle známá jako Alžběta II. Slávijská, vznikla ještě před začátkem začátku času. V jejím případě musíme hovořit o vzniku, neboť tehdy nebyla žádná matka, které by se narodila.

O více než dvou třetinách jejího života nemáme příliš informací. Kromě toho, že vznikla se neví, jak tehdy přežila, co stojí za její dlouhověkostí - nebo nesmrtelností, ani kdo vlastně je. Zkrátka tato část jejího života je opředena tajemstvími.

Dle vlastních slov však první věc, kterou před začátkem začátku Vesmíru udělala, byla, že otevřela oči a uši.

O jejích dalších osudech se toho neví mnoho, avšak ví se, že při začátku, tedy vzniku Vesmíru pobývala ve středu středu dnešního Vesmíru. Podle jejích slov ten den probíhal jako obvyklá středa, ale jak probíhá obvyklá středa Alžběty II. Slávijské ví zřejmě pouze Alžběta II. Slávijská.

Po vzniku Vesmíru pobývala Alžběta výhradně uvnitř Vesmíru, ačkoliv se neví kde. Podle nepotvrzených spekulací procestovávala Galaxii v malé útulné raketě, kterou si ztloukla ze staré lepenky a kterou o několik miliard let později objevil Krteček a rovněž se s ní proletěl, ale tyto spekulace se zatím nepotvrdily.

Telefonní číslo

Podle dochovaných nálezů však Alžběta II. Slávijská přistála na Zeměploše před zhruba 4.6 miliardami let. Neví se, co ji k tomu vedlo, poněvadž se k tomu zatím nevyjádřila.

Opět se neví co většinu času ze svého pobytu na Zeměploše dělala, a to přesně do roku 243 608 835 př. n. l. (ne, toto není telefonní číslo), kdy se seznámila s Nyasasaurusem Parringtonim, se kterým, a s jeho potomky, prý strávila většinu triasu, zatímco v juře si zamilovala Burianosaury a v křídě ji údajně zaujal Bactrosaurus.

Po roce 65 898 567 př. n. l. bohužel musela ze Zeměplochy odejít do dočasného exilu, neboť na ni právě spadl Chicxulub. Proto se vydala na necelé tři tisíce let na Pluto, kde vedla jednu z mnoha válek proti obřím slimákům (podle *Kompletní historie Pluta* nastávají zhruba každých sedm milionů let).

Krvavá válka na Plutu skončila prohrou slimáků, přestože severní provincie získala nějakým způsobem dočasnou autonomii.

Po vyhrané válce se Alžběta vrátila na Zeměplochu a chodila po ní tak dlouho, dokud se nedostala do problémů s jedním šavlozubým tygrem, který na ni chtěl poslat exekutora, za to, že neplatila nájem jeskyně. Naštěstí jí pomohl jeden poněkud přiblblý

australopithecus.

Na oplátku darovala Alžběta II. Slávijská tomu jedinci abnormálně dlouhý život (k roku 1986 mu bylo biologických 16 let) a chodila po Zemi tak dlouho, až naučila chodit všechny opice. Po tomto incidentu však máme opět časovou mezeru a to až do roku 4502 př. n. l., kdy se zničehonic objevila v Sumeru.

Architektka

V roce 4502 př. n. l. se Alžběta II. Slávijská zničehonic objevila u bran Eridu, slavného a údajně nejstaršího Sumerského města, a stala se architektkou. Byla to právě ona, která postavila první zikkurat, právě v Eridu a potom další v Uruku, známý jako Anův zikkurat.

Když se v úterý někdy v 26. století př. n. l. dozvěděla, že se její mladší bratr Gilgameš stal králem Uruku, okamžitě zrušila odpolední odvar z bylin o páté (čaj zde neměli) a odcestovala do Uruku, aby svého mladšího bratra pozdravila. Nakonec se z Eridu přestěhovala do Uruku a žila zde dalších několik set let.

Zde byl napsán *Epos o Gilgamešovi*, ale podle originální verze *Eposu o Gilgamešovi* to byl *Epos o Alžbětě*, avšak epos se jejímu bratru zalíbil natolik, že si ho přivlastnil, přepsal její jméno na své a vydával se za toho hrdinu, který to vše vykonal.

I přes jeho přivlastnění však Alžběta II. Slávijská svému bratru odpustila a pomohla svému bratru postavit hradby okolo Uruku a také navrhla jako architektka Ninlil v Nippuru, přestože to byl její bratr kdo tento klášter postavil. V navrhování staveb pokračovala i po odchodu svého bratra, ale v menší míře. Například takový zikkurat z Uru, Ur-Nammu, je

jejím dalším dílem. Její kariéra architektky však skončila s dalším projektem - Věží z Babylonu¹. Tato nová kruhově stupňovitá fragmentalistická² stavba měla měřit kilometry do výšky, avšak ve výšce pouhých devadesáti metrů se před zraky Židů zhroutila a spadla na pole jednoho farmáře. Majitel tohoto pole ji vyhnal z Uruku a hnal ji až k řece Jordán, kde se ho chudákovi Alžbětě naštěstí konečně podařilo setřást.

V Uruku však po ní zůstalo mnoho spisů a plán Věže z Babylonu. O několik set let později se v nich prý začal hrabat Chammurapi a o pouhý týden později prý vyšel v platnost jeho známý zákoník.

O další stovky (6. stol. př. n. l.) let byl nový pokus o postavení Věže z Babylonu, jehož výsledek je známý pod názvem E-Temen-An-Ki.

Lovení koho?

Po svém vyhnání z Uruku přeplula (nebo přešla?) Alžběta II. Slávijská řeku Jordán na pradeštníku³ (později se od ní inspirovat Krteček - opět). Prošla Svatou zemí, která však tehdy, tedy v letech před Kristem, ještě nebyla Svatá a přes Sinajský poloostrov, kde prošla workshopem o pěstování marihuany, se dostala do dnešního i tehdejšího Egypta.

Stala se kněžkou boha slunce Re a po asi tisíci letech poctivého sloužení bohovi Re dokonce hlavou kláštera.

Sama Alžběta tehdy přestala odpočítávat čas, který zbýval do narození Krista (resp. plus mínus tak dvacet let), ale domnívá se, že to bylo asi 1600 let př. n. l. Bohužel jí klášter nevydržel dlouho, protože se Sekenenre Tao⁴ rozhodl, že si na místě, kde stál klášter, postaví lovecký hrádek a klášter zrušil a zboural (Sekenenre Tao lovil především nilské krokodýly a židy).

Alžběta i ostatní kněžky proto musely chrám i klášter opustit a Alžběta strávila několik následujících set let meditacemi a pústem na Saharské poušti, kde jí společnost dělali především kaktusy a pouštní lvi, kteří si s ní čas od času hrál na honěnou.

Konečně královnou

V roce 1293 př. n. l. se z náhlého popudu rozhodla opustit saharskou poušť, odešla na sever na Egyptské pobřeží a přeplavala Středozemní a následně Jónské moře, urazila po vodě vzdálenost cca 900 km a doplavala na dnes řecký ostrov Othonoi, kde oprášila (nebo spíš osušila) svůj pradeštník a na něm doplula až do oblasti dnešní albánské Drače a rozhodla se, že založí říši, která bude větší a lepší než Uruk, aby dokázala svému bratrovi, že je absolutně ve všem lepší než on.

Ve vnitrozemí našla několik kmenů divokých prařeků⁵ a prařek (jejich mladé si říkaly prapotoky). Všechny tyto divoké kmeny silou vůle spojila, nechala se zvolit jejich náčelnicí a dala postavit hlavní osadu, pojmenovanou Slaviapolis⁶.

Slaviapolis měla to štěstí, že vedla podél významné obchodní stezky, kterou dala Alžběta vybudovat hned poté, takže se osada stala brzy obchodnickým centrem, rostla a rozšiřovala se, stejně jako území Alžběty II.

A tak se z osady brzy stalo velkolepé ikonické město a z kusu území rozsáhlá říše, pojmenovaná podle hlavního města, Slávie⁷.

Tehdy získala Alžběta svůj královský titul Alžběty II. Slávijské, ale nikdo, včetně Alžběty II. neví, kdo sakra

byla Alžběta I. Slávijská. „No tedy to mi vážně vysvětlete, co to má znamenat!“ nechala se slyšet na *Tiskové konferenci o tom, zda by se mělo přidat skákání do bílých fazolí z konzervy jako olympijský sport* v roce 1074 v Atlantidě (návrh neprošel o jediný hlas), když se jí na tuto otázku zeptal Kosmas.

Když byla Alžběta hotová se Slaviapolis, nechala založit Slaviapoliskou univerzitu, vymyslela říšské slávijské náboženství⁸ a postavila chrámy zasvěcené bohům Sandalfonovi, Urielovi a Máje.

Osobně vycvičila vojáky, postavila kasárny a dobyla další území, čímž rozšířila říši na celou dnešní Albánii, západní polovinu Severní Makedonie, jižní Hercegovinu, Černou Horu, jižní cíp Chorvatska, včetně ostrovů, Kosovo a jižní a západní Srbsko, což bylo území, které se nezměnilo po celou její další vládu.

V zahraniční politice byla rovněž velmi aktivní, dala ve Slaviapolis postavit ambasády Egyptskou, Chetitskou, Levantskou, Ilyrskou, Mykénskou a Asyrskou. Také zavedla důchody, ty měly specifickou podobu, poněvadž ne každý dostával stejný důchod, ale čím starší osoba byla, tím vyšší starobní důchod měla. Důchody byly vypláceny ze státní pokladny a činily padesát procent daní, ale vztahovaly se i na panovnici, takže vždy všechno dostala Alžběta, která byla starší než všichni ostatní obyvatelé dohromady, popravdě byla tak stará, že ani sama nevěděla, kolik z

těch peněz má brát, stačilo jí, že bere všechno. I přes tento štědrý sociální systém, který zatěžoval státní rozpočet, byla Slávie v dobrém stavu a obchody tu kvetly jedna báseň. V roce 1024 př. n. l. navštívil Slávii dokonce samotný Gilgameš, který poslední tisíc a půl roku strávil podrobným průzkumem zrnka písku, které se mu usadilo na dlaní a přemýšlel, jak by mu to mohlo pomoci k nesmrtelnosti, neuvědomil si však, že on už nesmrtelný, nebo alespoň velmi hodně dlouhověký, je.

Alžběta se mu tehdy nejdřív vysmála a ukázala mu, co vybuďovala a prohlásila, že je to větší a lepší než kdy byl, je nebo bude Uruk, potom ho však přijala a nechala ho ve Slávii žít následujících 121 let.

V roce 903 př. n. l. se však lid začal bouřit proti Alžbětě, vadilo jim, že vládne moc dlouho a také jim vadila téměř dvě stě let stará důchodová reforma. Do čela vzbouřenců se postavil známý lidový zpěvák Kárl Gót⁹, Alžbětin exmanžel, se kterým zrovna čekala dítě. Alžběta II. Slávijská však odmítla ustoupit a tak ji pučisté vyhnali ze Slaviapolis. Těhotná Alžběta utekla do Drače, kde se nalodila a na lodi jela 309 let do Athén (cesta se s Odysseem trochu protáhla, možná za to mohlo to, že jela *Českými vodními drahami* a musela čekat než se dostaví vodálnice¹⁰ VD1, navíc musela čekat než se Athény založí, což taky chvíli trvalo).

Smetánka

V roce 594 př. n. l. připlula po komplikacích na moři těhotná Alžběta II. Slávijská do Athén. Její dítě se naštěstí narodilo zdravé i přes poněkud protáhlý prenatální vývoj.

Její dlouhé těhotenství však mělo následek, na dlouhověkost její dcery. Její dcera, pojmenovaná Marie, měla tak dlouhý vývoj, že jí to protáhlo celý život. Nyní je jí přes dva a půl tisíce let a přemýšlí o odchodu do důchodu.

Mariino dětství však bylo to nejlepší, na které se pamatuje. Již jako batoleti jí bylo poskytováno vzdělání od největších myslitelů, filozofů a učenců tehdejší doby. Například takový Solón ji již v jejích biologických dvou letech vyučoval občanskou nauku. Sofoklés ji měl zase na řecký jazyk a literaturu, zatímco Aristotelés na matematiku.

Alžběta se zatím v Athénách dostala mezi nejvlivnější smetánku a nezištně jim pomáhala. Například takový Solón byl Alžbětou inspirován k vytvoření demokracie, když mu líčila, co chtěla vytvořit ve Slávijské říši. Nebo takový Sofoklův Král Oidipus byl inspirován osudem Alžbětina mladšího bratra Gilgameše.

Alžběta byla v Athénách jednou z nejváženějších osob a počítala se mezi největší myslitele své doby, jako jediná tehdejší žena.

Dokonce i sám Perikles ji jmenoval nejvyšším armádním velitelem svého vojska v Peloponéských válkách, avšak potom se zalekl jejích úspěchů a rozhodl se zlepšit si reputaci a vyhrát válku sám, kvůli tomu však onu válku prohrál.

Samá voda

Po prohrané válce se Alžběta II. Slávijská rozhodla odplout do Atlantidy a po cestě, o níž Alžběta tvrdí, že měla Odyssejský charakter, se jí konečně podařilo úspěšně ztroskotat.

O jejích osudech uvnitř Atlantské říše se toho neví příliš mnoho, ale uznávaná atlantoložka (odbornice na atlantskou kulturu) Voděna Vodivá¹¹ se domnívá, že podobně jako v Athénách pobývala Alžběta mezi tamní smetánkou.

„Například zde existují nepotvrzené, avšak důvodné spekulace o tom, že básníka Mokrelia inspirovala Alžběta k napsání legendární básně *Óda na vodu*, skladatele Tresku obecnou ke složení operety *Dvě tiché bubliny*, nebo prozaika Vodopáda Podvodného k napsání románu *Deset a půl vodníka*, což jsou jedny z nejdůležitějších děl Atlantské kultury“ uvádí Voděna Vodivá ve své knize *Atlantida, aneb je aquapark lepší?*

Podle pověry je také Alžběta Autorem citátu:

„*Tak to je dobrý jako ryba*“

- Alžběta II. Slávijská (možná)

avšak podle paní Vodivé je to pouhá povídačka. Co se (možná) ví, je, že Alžběta měla románek s

Kapitánem Nemem (zdroj: úhořovec mořský), avšak nám k tomu náš zdroj odmítl poskytnout bližší informace. Tento románěk však zřejmě skončil neúspěchem, poněvadž na Kapitána Nema bylo později podáno trestní oznámení za překročení rychlostního limitu na vodálnici VD35 mezi Benátkami a Ladožským jezerem.

O pouhých sto let později vyplavala se svou dcerou Marií na hladinu a zavolali si přes Vodafone kredit Vodaxi¹² (mimořádný delfín, který je vezl byl prý mimořádný hulvát, celé je pocákal, když k nim připlul a navíc to byl migrant z Mexického, Amerického nebo jakkoliv jinak pojmenovaného zálivu).

Vodaxi, službou pochybné kvality, se Alžběta a Marie nechaly dovést na okraj Tyrhénského moře a vystoupily na břehu Říma.

„Dovolená“

Víme jistě, že v roce 49 př. n. l. již Alžběta pobývala v Římě, protože to byla právě ona, kdo vzala hrací kostky a vrhem hodným volejbalového smečáře je vrhla Gaiu Juliu Caesarovi přímo do obličeje a způsobila mu tak monokl přesně na týden dva dny jedenáct hodin šestnáct minut deset sekund a devět a tři čtvrtiny setin sekundy.

Podle všeho však pobývala v Římě o něco déle, ale neví se jak dlouho.

Jediné co se najisto, ví, bylo, že z neznámých darovala Kleopatře dlouhověkost, podobně jako dříve jednomu australopithecovi.

Tato informace nás však přivádí k dalším nezodpovězeným otázkám, vzhledem k tomu, že víme, jak Kleopatra dopadla. Jak funguje tento dar? Mohu zemřít, když jsem jím byl obdarován, nebo Kleopatra svoji smrt nahrála a teď někde ve skrytu žije?

Další informací kterou jsme si jistí, je, že Alžběta měla velmi osobní, ačkoliv absolutně nepolitizovaný spor s Gaiem Juliem Caesarem, ale o moc víc se toho opět neví.

Po sporu s Caesarem a Alžbětiným povýšením se Alžběta stala první senátorkou a klíčovým (držela v ruce klíče) aktérem v pozdější vraždou Caesara.

Marie se mezitím naučila plyně latinsky a začalo jí pubertální stádium dlouhověkových mladistvých. V roce 20 př. n. l. už začala dceřina puberta Alžbětu natolik deptat, že se poprvé rozhodla vzít si dovolenou. Rozhodovala se mezi dnešními Chorvatskem, Izraelem a Havají.

Nakonec se čirou náhodou rozhodla pro Izrael, protože na Havaji se to hemží Američany a v Chorvatsku Čechy, zatímco v Izraeli se to hemží Palestinci.

Do židovské provincie se dopravovala leteckým způsobem, což mělo za vinu, podivný úkaz podobný kometě. Neví se, jak dlouho letěla, přistála na střeše jakéhosi chlívku v nějaké vesnici. Původně se domnívala, že se omylem dostala do Brna, potom si však všimla jarmulek na židovských hlavách a ulevilo se jí, že přistála správně.

Její přílet probudil svojí hlasitostí polovinu Betléma. Většina lidí vykoukla z oken, nebo se šla podívat, co se stalo.

Když se provalilo, že jakási žena nadpozemské krásy přistála nad novorozenětem, lidé si ji spletli s andělem a začali považovat malého Ježíška za Božího syna. O chvíli později přicválali i tři mudrci, kteří hledali onen nebeský úkaz, tedy kondenzační čáry na nočních nebesích, které považovali za kometu.

Když se setkali s Alžbětou, která jim řádně vysvětlila celou situaci a ještě něco navíc, dokonce jim na

chemtrails doporučila vylít před domy ocet a zabalit se do alobalu. Mudrce však Alžběta uchvátila svým šarmem a tak se jí vyptávali dál a dál, dokud od ní nezískali inspiraci na vytvoření Říše kněze Jana.

Alžběta strávila následujících několik let dohledem nad malým, potom větším a nakonec dospělým Ježíškem.

Podle křesťanských mýtů si dokonce adoptovala dítě ve věku malého Ježíška, Jana, později známého také jako Jana Křtitele.

Když dal Pilát Ježíše ukřižovat, aby pohněval Alžbětu, která zrovna celý ten rok hledala odpověď na otázku života, Vesmíru a vlastně vůbec, naštvála se a dala mu facku. Při facce mu však spadl falešný vous a zjistilo se, že falešný Pilát, nebyl Pilát, ale pirát, pirát Nemo. Alžběta ho předala Atlantské policii a rozhodla se padesátiletou dovolenou ukončit už ve 44 letech a vrátila se do Říma. Při svém odletu měla však technické problémy a kouř, který se jí po dobu deseti a půl minuty valil z levého motoru, zakryl slunce na tři celé dny.

O jejích dalších osudech v Římské říši se toho neví mnoho, ví se pouze, že v ní žila až do jejího rozpadu, díky svědectví holuba Milana, který jí jednou pokálel rohož před domem.

Bratr jejího ex

Zmínky o Alžbětě II. Slávijské se znovu objevují pod jménem Galla Placidia, sestrou západořímského císaře Honoria, což prý měl být její méně nadaný bratr Gilgameš.

Roku 410 ji zajaly vizigótské kmeny, kde si vzala krále Athaufla, bratra kapitána Nema, avšak toho později zabil podkoní, což nebyl nikdo jiný než ve své žárlivosti sám podvodník kapitán Nemo, který se podvodným způsobem podvodním kanálem dostal z Atlantského vězení v Bermudském trianglu (neplést s Bermudským trojúhelníkem). Po provedení vraždy na nic nečekal a uplaval pronásledovatelům strouhou podél cesty.

Pro Alžbětu měla vražda jejího muže fatální následky. Ne snad proto, že by truchlila, Athaufla si vzala jen z nouze, ale nyní když byl pryč, byla v krabičce od sirek převezena zpět do Říma, kde se setkala se svojí independentní dcerou Marií, tehdy známou pod jménem Justa Grata Honoria, jejíž výboje měly za následek hunský vpád do Galie.

Pedofilie

Na přelomu 5. a 6. století našeho letopočtu pracovala Alžběta jako vojevůdce pro krále Chlodvíka. Po posledních zkušenostech s vedením Peloponéské války nechtěla být až příliš úspěšná, proto vždy záměrně vyhrála, ale jen těsně. Díky mnoha malým vítězstvím se tak začala pomalu Chlodvíkovi formovat Francká říše.

Alžběta tehdy vykonala mnoho známých činů, mezi které patří například ochromení Sigiberta Chromého svým jedinečným šarmem, nebo ponížením Theodoricha Velikého, což mělo mimo jiné za následek Theodorichovu nedůvěru k vlastní šlechtě a následný útěk Schnitzela I. Chilského před Theodorichovou krutostí přes celý svět do Jižní Ameriky, aby tam založil Chilskou říši.

Po Chlodvíkově smrti Alžběta obvinila jednoho z jeho synů, Childeberta z pedofilie.

Na počátku 7. století podpořila Alžběta povstání proti Dagobertovi I., protože jí neotevřel jako dámě dveře, což ji, podle jejích vlastních slov, pobouřilo skoro stejně, jako když jí paní Ludmila z Horní Říčné vyfoukla poslední máslo ve slevě.

Po zbavení Dagoberta I. moci podpořila Alžběta Pipina, protože viděla potenciál v jeho synovi Karlovi Martelovi, který byl jejím učněm, co se vojenství

týkalo. Karel později s pomocí Alžběty a jejích obsáhlých zkušeností porazil Araby i Langobardy, dobyl Sasko a Frísko a málem i Bavorsko. Po Karlově smrti zůstala Alžběta věrná i jeho synovi Pipinovi III. Krátkému, kterého povýšila. V této době se její role přetransformovala z vojevůdkyně na moudrou rádčyní a starší.

Na dvoře Pipinova syna Karla Velikého, se Alžběta stala významnou osobou. Kromě všemi uznávané učenkyně, tvůrkyně a lidové léčitelky se stala také Karlovou osobní rádčyní ve věcech řízení jeho říše. Z velké části byl blahobyt v té době právě jejím dílem a až po ní jsou zásluhy připisovány Karlovi.

Kchnieschetzvie

Po vzniku svaté říše římské v roce 962 se Alžběta stala hlavou svého rodu a kněžnou von Kchnieschetzvie¹⁵, velkého německého města mezi městy Münster a Brémy. Alžběta se rychle stala nejváženějším šlechticem v celé říši, byla jí dokonce nabídnuta pozice kuřírta, ale Alžbětě se nelíbila možnost dojíždění a proto odmítla a zaměřila se především na své knížectví.

Za její vlády se Kchnieschetzvie proměnilo v téměř pohádkové město. Ve městě se nacházelo přes padesát velkých chrámů, půl tuctu klášterů, rovnou dvě arcibiskupství a jedna mešita.

Ve městě se nacházelo značné množství divadel, například divadlo *DEFORMA* (*Devět forem malých*) nebo *Otto na provázku*, které ovšem bylo přejmenováno na *Provaznické divadlo* poté, co se jeho název nelíbil ottonům. Ve městě se také nacházelo několik muzeí, například *Muzeum muzeí*, galerií, například *Dům u železného zvonu* a také jeden operní sál. Legenda praví, že *Opera v Sydney* byla silně inspirována právě starými malbami *Opery v Kchnieschetzvie*.

Další oblast, na kterou se Alžběta zaměřila bylo vzdělávání. Kromě zakládání obecných škol na venkově v okolních vesnicích založila Alžbětinu

Univerzitu, to bylo v roce 1089. Alžbětina univerzita měla šest fakult – Pedagogiku, Přírodní vědy, Medicínu, Ekonomii, Umění (dále děleno) a Právo. Ve velmi krátkém čase také dala přistavět kampus, koleje i výzkumnou laboratoř o pouhý rok později založila i nadační fond na nadějně studenty, kteří si z finančních důvodů nemohli studium na její univerzitě dovolit.

Známý je třeba případ studenta Guttenberga, který univerzitu vystudoval a ukradl z archivu univerzity prototyp knihtisku a utekl s ním z města. Přestěhoval se a prohlašoval o sobě, že je ten, kdo to vynalezl, což byla samozřejmě lež.

Mimo kulturní a vzdělávací stránku vzkvétalo Alžbětino impérium i vojensky. Udržovala slušně velkou a především výborně vycvičenou a vyzbrojenou posádku, okolo města měla dvě řady vysokých hradeb a k tomu množství pevností přímo ve městě. Není náhodou že město nebylo nikdy do doby Napoleonských válek dobyt.

Ekonomika ve městě byla rovněž ve výborném stavu. Dařilo se zde řemeslu a lidé nemuseli platit Vysoké Daně¹⁶. Místo toho daně vybírali Karel Markus a Frederik von Angeles. Město se pyšnilo vlastní burzou, mnoha bankami a dokonce i prvními kryptoměnami, například Elizabethcoin nebo EagleTuah-coin vznikly původně právě v její říši. Dalším významným ekonomickým opatřením bylo

přijetí eura. Alžběta zastupovala vůbec první stát eurozóny a přestože tehdy euro nemělo tolik výhod jako dnes, moderní historici se shodují, že to byl moudrý krok. V roce 1202 dala Alžběta z Kchnieschetzvie vybudovat akciovou společnost a v roce 1456 Kchnieschetzvie privatizovala. 51% podíl ihned nakoupila firma Otto&Otto a Alžběta odjela i s 150 000 tunami zlata v kabelce (pro srovnání jde o zhruba tři čtvrtiny zlata na Zeměploše).

Cílem její cesty byla vesnice Brno (hlavní vesnice Moravstánu¹⁷), ale někde u Jičína ji přepadl loupežník Rumcajs a o všechno zlato ji oloupil.

Příběh tohoto zlata je velmi dlouhý, poněvadž po Rumcajsově smrti se zlato po Cipískovi předávalo z generace na generaci. V třetí generaci se loupežníci, prý kvůli Ivanovi, kterého chtěli oloupit, přesunuli do Ruska a zůstali tam. Tak se zlato dostalo až ke spisovateli Dostojevskému, který ho poctivě prohrál v hazardních hrách.

Alžběta po přepadení změnila kurs své cesty, protože tváří tvář děsivému loupežníkovi se jí dostalo rozumu a pochopila, že Brno není dobrý nápad. Zamířila proto raději do Florencie.

Renesanční žena

Ve Florencii rychle zapadla mezi tamní smetánku. Připojila se na stranu rodu Medicejských a s jedinou tunou zlata, kterou jí Rumcajs z lítosti nechal se stala mecenáškou a podporovala Florentské umělce. Mnoho z nich později vypovědělo, že pro ně byla častou inspirací a často si k ní chodily pro rady nebo se zajímali o názor. Ti, kteří byli sirotci, se dokonce nechali slyšet, že pro ně byla jako matka.

Mezi Alžbětiny nejoblíbenější chráněnce patřil i Leonardo da Vinci. Často mu vyprávěla o konceptech (nejen) vynálezů, uložených v archivu univerzity v Kchnieschetztvie. Úsměv Mony Lisy byl prý úsměvem právě Alžběty II. v momentě, kdy právě vyhrála hru Scrabblu.

Zrození Venuše byl původně portrét Alžběty namalovaný Sandrem Botticellim. Bohužel jí tento obraz odcizil Bruno Mars a daroval jí své ženě, Rose Venuši.

I Buonarottiho sochu Davida značně ovlivnila Alžběta, přestože jí tentokrát nebyla modelem. Když za ní tehdy mladý Michelangelo (pro ni vždy jen Mike) přišel s návrhem sochy Davida, vylíčila mu Alžběta Davida, tak jak si ho sama pamatovala. Také na jeho ztvárnění fresky Sixtinské kaple nese Alžběta svůj podíl. Při návštěvě nedělní bohoslužby (Alžběta je

obvykle nesnášela) si neodpustila poznámku o tom, že se už loupe omítka. Nedlouho na to si Mike, který poznámku zaslechl, přinesl do kaple barvy a začal čmárat na stěnu první nánosy barvy.

Kromě umění se Alžběta také věnovala politikaření mezi jednotlivými florentskými rodinami. Již jsme zmínili, že podporovala klan Medicejských. Pro ni to byla čistě volnočasová aktivita, ale díky tomu v roce 1478 zabránila vraždě Lorenza Medicejského při pokusu o vraždu jeho a Juliana, Julian však bohužel nepřežil. Tento incident je známý pod názvem Pazziho spiknutí.

Postupně (zejména po dvacátých létech 16. století) se však začala Alžběta poněkud izolovat z vrcholné společnosti. Stále se se všemi znala a často se navštěvovali nebo spolu hráli Scrabble, ale už to nebylo tolik intenzivní.

Od roku 1520 dělala Alžběta chůvu a učitelku Kateřině Medicejské (v té době roční). Kateřina se toho od ní v dalších letech mnoho naučila a Alžběta jí později přes své kontakty ve Francii dohodila i ženicha, francouzského krále Jindřicha II., který dlužil Alžbětě výhru z tomboly.

Další léta se Alžbětina aktivita ve Florencii ještě podstatně snížila a neví se o ní nic až do roku 1592, kdy se odstěhovala.

Dej si třicet!

V roce 1592 se Alžběta přestěhovala do Štátu (známý též jako Brno), vesnice ležící kousek od Slavkova v tehdejší Rakousku.

Alžběta se již dávno doslechla o zaostalosti a negramotnosti tamního obyvatelstva (známého též jako homo stultus moravus), proto si jako cíl stanovila udělat z Brna nejcivilizovanější město – ano, město – v celíčkém Rakousku.

Bohužel její první pokusy skončily nezdarem. Dlouhých sedm let se snažila naučit tamní děti číst, ale všechny pokusy skončily nezdarem, pouze čtvrtý ročník naučila po dlouhém snažení písmeno O, což bylo při výletu do Prahy, kde děti dělaly hlasité Ó, když viděly oválná okna kostelů. Bohužel děti písmeno O zapoměly, hned potom co se vrátily na svá pole na Moravě.

O roky později potom vycházel z jejích poznámek a metod Jan Amos Komenský. Alžběta to však zatím nevzdávala. Postupně se pokoušela naučit Brňany jak funguje kolo, nebo práci s ohněm, ale jediné k čemu to vedlo bylo další pálení švestek na Slivovicu (zbraň hromadného ničení, kombinace kyanidu, uranového odpadu a Coca-Coly Zero) (1. pád Slivovica, skloňujte podle vzoru žena).

Když ztratila naději, že Brňany naučí i něco tak

primitivního, jako je výroba pazourku, bylo jí natolik líto chudáka Matyáše, tehdejšího císaře rakouského, že si udělala výlet do Vídně a navrhla mu udělat ze Štatlu městský (tedy spíš vesnický) stát.

Matyáš to rázně odmítl a tak mu Alžběta dala do vína uspávací a když viděla, jak začalo působit odešla se slovy „Dej si třicet!“, myslela tím třicet minut kvalitního spánku, ale netušila, že tím právě rozpoutala třicetiletou válku.

Chudák Matyáš se opravdu vzbudil, ale protože byl ještě trochu omámený, spletl si město a vesnici a armádu poslal na Prahu místo na Štatl. Alžběta se nikdy nedozvěděla, co způsobila, ale ani Štatl neunikl válce. Konečně Alžběta zaznamenala nějaké úspěchy, a to když bránila Štatl před švédsými vojsky na konci války.

Brňáci pod jejími pokyny odolali náporu, což byl největší moment jejich dosavadní historie srovnatelný s vynálezem Slivovicy nebo šalin.

Alžbětiny pokusy pokračovaly až do roku 1683, kdy přišel rozkaz o poskytnutí vojenských jednotek, neboť se schylovalo k bitvě u Vídně. Tato událost připomněla Alžbětě, že existuje i svět mimo Štatl a rozhodla se že si dá od Štatlu několik let, či staletí pauzu. Koneckonců, může doufat, že během její pauzy Štatl nadobro zanikne.

Ale nejdřív porazí Turky. Z polí sesbírala svých několik vidláků vyzbrojených kamennými vidlemi

(železo Brňáci neuměli zpracovat) a taky oddíl lehké jízdy bojových šalin a vyrazila ku Vídni. Po cestě se bohužel ztratili, poněvadž překročili bludné kořeny (jiný výraz pro dnešní hranici se Zlovenskem) a skončili na Zlovensku. Trvalo jim týden se z toho strašného místa (horních Uher) vymotat. Naštěstí se z něj dostali právě včas, aby vpadli do týlu útočící osmanské armádě.

Vidláci i jízda šalin se do turků pustili a brzy bylo po bitvě. Jejich nejděsivější zbraní podle očitých svědků nebyly vidle ani šaliny, ba ani Alžbětina šavle, nýbrž jejich zpěv.

„Jazyk, ve kterém zpívali nebyl jako žádný jiný. Byl děsivý a jejich dechovka, myslím, že jí říkali cimbálovka, zněla jako něco mezi startováním helikoptéry, dvěma ohnutými brzdovými destičkami skřípajícími o sebe a projevem Tomia Okamury, no prostě hrůza! Hned nám začalo krváčet z uší. Doteď mám problém vás pořádně slyšet.“ líčí válečný veterán a pacient psychických léčeben pro traumata, který si nepřál býti jmenován.

Whiskey o páté

Hned po bitvě odjela Alžběta na východ. Roky a roky se toulala opuštěným Ruskem, ale tamní zaostalé vesničky jí příliš připomínaly Brno.

Ach, kdyby se jen zastavila, zjistila by, že něco tak zaostalého jako je Brno je jen jedno. Postupné toulání pláněmi, hustými tajgami a ledovou krajinou v zimě ji přivedly na východ až na Kamčatku. Tam byla odchycena *Sopečnou tajnou bezpečností (StB)* a obviněna z výbuchu Vesuvu v roce 79. Tato obvinění nebyla nikdy potvrzena a s největší pravděpodobností byla vykonstruována.

Soudní spory se soudy *Spojeného ohnivého kruhu* se táhly bezmála šedesát let. Nemohla ani zaplatit kauci, neboť nechala svoji hotovost v trezoru ve Štatlu (protože se nemusela bát, že by obyvatelé Štatlu přišli na to jak funguje, nemusela ho zamykat). Naštěstí všechny soudní spory vyhrála, ukázalo se, že za erupci mohl Empedoklés.

Alžběta se na Kamčatce dlouho nazdržovala a uražená, že se jí ani neomluvili za zadržení odešla na vedlejší poloostrov – Čukotku.

Odtamtud se Alžběta přepravila na Aljašku. Stala se překladatelkou Inuitů a vydala se na jih. V dnešní Arizoně se ujala čerstvě uvolněné funkce šerifa a za jejího šerifování si žádný bandita ani indián netroufl na

žádnou karavanu. Když se v roce 1773 odehrálo bostonské pití čaje, zavětrila ve vzduchu příležitost. Nechala kariéru šerifky kariérou šerifky a vydala se na východní pobřeží.

Do místních událostí se zapojila s vervou, a to půstem čaje o páté, který nahradila za whiskey o páté. Později po vypuknutí války se stala i spoluautorkou *Deklarace Nezávislosti* vedle Thomase Jeffersona.

V roce 1783 se osobně účastnila podpisu *Pařížské smlouvy*, což je jeden ze dvou pařížských dokumentů, ale jediný, od kterého Spojené státy ještě neodstoupily. Po podpisu se rozhodla v Paříži ještě nějakou dobu zůstat, a jak se to stává, dny se přehouply v měsíce a měsíce v roky, avšak i jako Pařížanka komentovala Alžběta ráda a často události v zámoří. Například v roce 1789 hlasitě podporovala kandidaturu George Washingtona, a určitě není náhoda, že byl zvolen jednomyslně.

Občanka

V Paříži se Alžbětu silně ovlivnily myšlenky revoluce. 14. 7. 1789 se dokonce osobně se účastnila dobytí Bastily (jako dozorce). Stala se spoluautorkou *Deklarace práv člověka a občana* (povšimněme si, že je to již druhý dokument, který se nazývá deklarace a Alžběta byla jeho spoluautorkou), dokonce se prý stala učitelkou občanské výchovy na částečný úvazek.

Na jaře 1792 dokonce osobně jela do Štrasburku, aby pomohla Josephu Claudovi Rougetovi de Lisle složit *Marseillaisu*¹⁸.

V roce 1793 stála krále Ludvíka XVI. (Alžbětin syn Charles později rozšířil fámu, že ho stál on, tedy Charles-Henry Sanson, což je však pouze fáma).

Bohužel občanství ve Francii se neudrželo věčně a ani Alžběta jeho konci neutekla (obrazně, doslovně ano).

Když se jí brzy po Napoleonově převratu dostaly z důvěryhodného zdroje informace, že je vlastizrádkyně a ještě téhož dne jí mají přijít zajmout a odvést do věznice, sedla do sedla a ujela na sever, do Anglie. Když jí znavení vojáci naposled viděli, mávala jim z výletní lodě s cílem v Doveru (anglický Dover, ne ten americký).

Háčkovací klub

Když výletní loď přirazila u doverských mol, sehnala si Alžběta drožku a vyrazila do Londýna.

V Londýně se, jak bylo jejím zvykem, brzy začlenila do vysoké společnosti. Po nástupu Jiřího IV. (1830) jí byla nabídnuta pozice rádkyně panovníka. Kromě rádkyně se stala také předsedkyní *Výboru pro reformy*. Když Alžběta zjistila, že se nejedná o háčkovací klub, chtěla z *Výboru* odejít, což jí bohužel nebylo umožněno.

Cílem *Výboru pro reformy* bylo předložit co nejvíce reforem jak panovníkovi, tak parlamentu, prostě kdekoliv, kde reformy předložit šly, jak poznamenala Alžběta jednoho pondělního mlhavého dopoledne na setkání *Výboru pro reformy* „No, Luther by koukal.“ Přestože za Jiřího IV. se *Výboru* povedly prosadit pouze tři důležité reformy, a to reforma volebního systému (1832), zrušení otroctví (1833) a zákaz deště, mlhy a tzv. anglického počasí (1839), který byl opět zrušen v roce 1940, kdy se Britskému letectvu hodilo počasí jako obrana před nálety Luftwaffe.

Po nástupu dalšího panovníka, Viléma IV. (1837) opustila Alžběta *Výbor pro reformaci* a začala se věnovat lepšímu koníčku, přeprodávání opia. Bohužel Vilém IV. nevládl příliš dlouho, pouhých 7 let, a po něm nastoupila Viktorie, Alžbětina dlouholetá

přítelkyně. Ta ji požádala, aby se do čela *Výboru pro reformy* navrátila a Alžběta po půl roce přemlouvání svolila.

Jednou z prvních reforem, která se Alžbětinu *Výboru* provedla prosadit byl hladomor v Irsku.

V roce 1839 začala první opiová válka. Ačkoliv sama Alžběta drogu v lásce neměla, jediný vztah, který k ní měla byl ten finanční, zůstala loajální a stála na straně Anglie. Viktorie ji požádala, aby vedla armádu, ale Alžběta odmítla a zůstala v Londýně, uvolila se ale poslat generálům britské armády motivační dopisy.

Výsledek obou opiových válek je dnes již známý a určitě není náhoda, že Alžběta stála vždy na straně vítězů, nikoliv poražených.

Po začátku první světové války se Alžběta chtěla zúčastnit přímo, ale nechtěla se vracet do Francie odkud minule musela utíkat. V rozhovoru pro *Deník Plesk* se Alžběta zmínila, že nemá v úmyslu Francouzům odpouštět několik dalších milénií. I přes Alžbětinu nečinnost stála Británie na straně vítězů.

Bůh chraň královnu

V roce 1943 se stala ohromná nehoda. Korunní princezna Alžběta se předávkovala opiem a královská rodina to odmítala přiznat.

Jejich výmluva byla, že by to za války podrylo morálku obyvatel, kdyby věděli, že jejich princezna je mrtvá. Ve skutečnosti se, podobně jako mnoho celebrit dnes, báli reakce veřejnosti, proto si, raději než aby to oznámili, najali dvojnici.

Touto dvojnicí nebyl nikdo jiný než Alžběta II. Slávijská.

Po skončení druhé světové války královská rodina odhalení smrti princezny oddalovala, dokud nezemřel král Jiří VI.

V roce 1953 byla Alžběta korunována na královnu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska¹⁹ a nikdo z královské rodiny to nemohl napadnout, protože Alžběta byla od Alžběty k nerozeznání. Tak se Alžběta II. stala další Alžbětou II., nezávisle na sobě.

K jejímu zklamání neměla na chodu země příliš velký podíl, všechno zařizovali premiéři, ministři, poslanci, ona jim pouze dle svých vlastních slov „dělala maskota“.

Na druhou stranu si též našla mnoho zálib a čas pro sebe. Zvyk whiskey o páté opět změnila zpět na čaj o

páté, začala plést punčochy, hrát bingo a předstírala zájem o psy, osobně prý měla raději kočky, tak jako Dalajláma²⁰ a Schrödinger.

Avšak všechno hezké muselo jednou skončit a stejně tak i zdánlivě nekonečný důchod v Buckinghamském paláci.

8. září 2022 našeho letopočtu spustil zlotřilý Alžbětín nevlastní syn Karel svůj plán, který osnoval celá desetiletí. A jaký to byl plán! Unesl Alžbětu z hradu Windsor, kde zrovna pobývala. To je vše, zatím nevíme proč mu trvalo tak dlouho takový plán vymyslet. Každopádně Alžbětu dal lodním kontejnerem převézt z Doveru na až na domorodce opuštěný ostrov v Tichomoří, poblíž Fidži.

Exil

Na Fidži se Alžběta nehodlala zdržovat a emigrovala do Íránu, země, kde by ji nikdo nikdy nečekal. Odtamtud začala plánovat svoji pomstu novému králi Karlovi III., který v Británii rozhlásil, že Alžběta umřela. I přesto se Alžběta na stará kolena nevzdala svého důchodu a vždy odlétá dva měsíce ročně na Fidži.

Vysvětlivky

Věž z Babylonu¹ – podobná Babylonské věži, ale Babylonská věž není narozdíl od Věže z Babylonu fragmentalistická

Fragmentalismus² – umělecký směr, liší se v závislosti na tom, pokud jde o výtvarnictví, architekturu, nebo hudbu.

I. Výtvarnictví - kresba (určitě ne malba), nakreslená propiskou, většinou zobrazuje člověka s budovou, nebo nějakým předmětem (většinou v ruce), je zaměřená na detaily, ale ne příliš.

II. Architektura - budova musí být zachycena na fragmentalistické kresbě

III. Hudba – často bývá v podstatě skoro monotónní, obvykle melodický podklad pro lidové písně.

Pradeštník³ – podobný deštníku, používán ještě před vynalezením deštníku

Sekenenre Tao⁴ – není zakladatelem Taoismu

Prařeci⁵ – národ předků divokých Řeků, byli charakterističtí svým balkánským vztekem, později byli vytlačeni Ilyry, se kterými měli téměř totožnou kulturu.

Slaviapolis⁶ – hlavní město starověké Slávie

Slávie⁷ – jeden ze tří velkých řeckých starověkých států – Athén, Sparty a Slávie

Slávijský polyteistický pohanismus⁸ – povinné náboženství uznávané občany starověké Slávie, které bylo podobné starořeckému polyteismu, ale bylo lepší a slávističtější a jejich bohové měli lepší jména.

Kárl Gót⁹ – druhý vládce Slávie, lidový zpěvák z rodu lidových zpěváků, exmanžel Alžběty II. Slávijské (podobnost s jakýmikoliv reálnými zpěváky je čistě náhodná.)

Vodálnice¹⁰ – vodní komunikace určená pro rychlou dálkovou a mezistátní dopravu mořskými vozidly, která je budována bez úrovňových křížení, s oddělenými místy napojení pro vjezd a výjezd a která má směrově oddělené jízdní pásy.

Voděna Vodivá¹¹ – odbornice na Atlantidu a naprosto cokoliv s ní spojené a také – z vlastní zkušenosti – na účinky elektrického proudu

Vodaxi¹² – ekvivalent dnešního taxi, funguje na vodních plochách, mezi hlavní firmy patří Uberejnok, nebo Boltreska.

Schnitzel I. Chilský¹³ – zakladatel chilské říše, spoluzakladatel Bantanu (také známého jako Šambala)

Chilská říše¹⁴ – bývalá říše v Jižní Americe, jejíž hlavním městem byla Dar es Shunka a největší a nejvyvinutější říše na Americkém kontinentu před dobytí Španěly.

Kchnieschetzvie¹⁵ – bývalé knížectví Svaté říše římské, později městský stát. Při napoleonských válkách po městě nezůstal kámen na kameni, prý kvůli Napoleonově závisti, protože HDP jediného města bylo větší než HDP celé Francie.

Vysoká Dana¹⁶ – krutá výběrčí daní z knížectví Essen.

Moravstán¹⁷ – je oblast kdesi na východě, snad před Ukrajinou a Zlovenskem. Dostat se tam dá, a to jedině po dálnici D1, pokud není zacpaná, což bývá celkem často, neboť vede neobydlenou a těžko přístupnou okrajovou oblastí Moravstánu, Vysočinou.

(<https://necyklopedie.org/wiki/Moravstán>)

Marseillaisa¹⁸ – omáčka z vaječných žloutků, octa, rostlinného oleje, citronové šťávy a koření.

**Spojené království Velké Británie a Severního
Irska**¹⁹ – název této země se skoro nevejde na jeden
řádek. (velikost 20 pt)

nevytučněně:

Spojené království Velké Británie a Severního Irska

Dalajlama²⁰ – král Himájí a And, známější jsou jeho
bratři Dalajovce, který vládne Tatrám v Severním
Maďarsku, Dalajsojka, jenž vládne Krkonoším a Vilém
Dalajkozol, vládce a bájný hrdina švýcarských Alp.

Obsah

Předmluva	3
Upozornění	4
Věnování	5
Jméno	6
Vznik	8
Telefonní číslo	9
Architektka	11
Lovení koho?	13
Konečně královnou	14
Smetánka	17
Samá voda	19
„Dovolená“	21
Bratr jejího ex	24

Pedofilie	25
Kchnieschetztvie	27
Renesanční žena	30
Dej si třicet!	32
Whiskey o páté	35
Občanka	37
Háčkovací klub	38
Bůh chraň královnu	40
Exil	42
Vysvětlivky	43
Obsah	47
O autorech	49

O autorech

Fabricius von Lochness

Fabricius von Lochness byl narozen 8. června 1984 našeho letopočtu. Jeho rodiče nejsou veřejnosti známi, ačkoliv o jeho matce se traduje že je Lochneská příšera (hlavně na škole, které dělá ředitele). Dětství prožil na Britských ostrovech a po vystudování základní školy odjel studovat na Institut historie restaurátorství a archeologie v Sirénii (ostrov v Keltském moři sousedící s Atlantidou).

Po dokončení této školy se ještě přesunul na Oxford, kde získal titul doktora logiologie (vyzná se v různých logiích).

Poté pracoval dva roky v pobočce McDonald's, načež získal místo učitele logiologie v IHRAS. V roce 2001 se stal ředitelem školy (po smrti předchozího za podivných okolností)

Gilgameš

Gilgameš bohužel trpí Alzheimerem, takže si nepamatuje na svůj život před pátým miléním před naším letopočtem. Byl králem města Uruk, zkoumal otázku zrnka písku, mnohokrát navštívil svoji sestru a jeho vztah s ní je velmi všelijaký, protože si na ni moc nepamatuje. V současnosti žije jako bezdomovec s Alzheimerem v San Franciscu.

Bezejmenný

Tento Australopithecus nemá své jméno, ačkoliv jeho druh mění své jméno každý den v týdnu.

V pondělí se nazývají europopithecové, v úterý asiopithecové, ve středu africopithecové, ve čtvrtek nordamericopithecové, v pátek sudamericopithecové, v sobotu austrelopithecové a v neděli se identifikují jako antarcticopithecové.

Tento konkrétní continentopithecus má prodloužený život a v současnosti se pokouší o vystudování gymnázia.

Marie

Její matka je Alžběta II. Slávijská, otcem je Kárl Gót, narozena byla v Athénách někdy plus minus okolo jara roku 594 př. n. l. Už po narození se učila od největších velikánů své doby, a ve své pubertě způsobila pád římské říše. Její vliv se později omezuje na České země pod nadvládou Rakouska, kde se snažila o rekonstrukci češtiny, napsala zde mnoho děl a inspirovala Jana Amose Komenského, mnoho českých obrozenců i osobnosti meziválečného umění v Československu.

Vojta V

Vojta V je entita o které se ví jen dvě věci – že si říká Vojta V a že má buď hodně špatnou gramatiku, nebo

je to tajný agent, který se nějak snaží zakódovat tajnou zprávu pro FBI.

Kosmas

Kosmas žil. Někdy v jedenáctém až dvanáctém století. Stále se o něm mluví jen jako o pisateli kroniky, ale fakta a etymologie jednoznačně tvrdí, že Kosmas nebyl člověk a ani děkan pražské svatovítské kapituly.

Kosmas ani neuměl psát. Pravda je taková, že Kosmas byl ve skutečnosti primát patřící do čeledi kosmanovití, kosman bělovousý. Tento živočich nemá ruce na to aby v nich udržel ani propisku, natož husí brko. Pravda je taková, že povoláním byl kosmonaut. Lidé se ptají na prvního muže ve vesmíru, první ženu ve vesmíru, prvního psa ve vesmíru, ale zajímal se někdo někdy o první poloopici ve vesmíru? Ne. Přitom Kosmas se do vesmíru dostal bezmála o milénium dříve než první lidé.

Jiří z Poděbrad

Znám jako první eurofederalista. Bohužel utonul v Poděbradce.

Alžběta II. - existenciopis

Napsali Fabricius von Lochness, Gilgameš, Bezejmenný, Marie, Vojta V, Kosmas, Jiří z Poděbrad

Obálka, grafická úprava, korektura a sazba písmy Arial aj. Bezejmenný (australopithecus)

Vydání π.

Počet stran: 54

Fotografie: Canva AI

Autorská práva: Creative Commons (CC) Uved' autora

Vydalo

Nakladatelství Johanna Guttenberga since 1450

Sirénie

Sirénie-city

Alžběta II. avenue 9¾

Doporučená cena: nedoceníteľná

Kniha o osobě, která je starší, než sám Bůh, která si pamatuje věci, kteří ostatní zapomněli. Tato kniha odhaluje mnoho z tajemství života královny, generálky, umělkyně, kouzelnice i bohyně, avšak mnoho toho také nechává skryto.

Když peníze vládnou světu, musíme ovládnout peníze, abychom mohli světu vládnout my.

-Alžběta II. (dopis K. Marxovi, 1878)